

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Faisala Husseiniho, Ph.D., v právní věci žalobců: **a) A. O., b) H. O.**, oba zastoupeni Mgr. Jitkou Zderčíkovou, advokátkou se sídlem Praha 4, Nuselská 375/98, proti žalovanému **Krajskému úřadu Zlínského kraje**, se sídlem Zlín, třída Tomáše Bati 21, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 7. 2014, č.j. KUZL 43075/2014, sp. zn. KUSP 30382/2014 ÚP-Ha,

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobci **nemají** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci

[1] V záhlaví označeným rozhodnutím žalovaný zamítl podané odvolání a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Uherský Ostroh (dále též „stavební úřad“) ze dne 9. 4. 2014, č. j. SÚ-MIK-2-NAŘ-3011/2013/2014. Tímto rozhodnutím stavební úřad dle § 129 odst. 1 písm. b) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů, nařídil žalobcům odstranění stavby „*maringotka na kolech zelené barvy o rozměrech cca 5,0 x 2,0 m a přístavby k ní provedené o rozměrech cca 7,0 x 2,5 m a terasy ve tvaru písmene L o rozměrech cca 1,5 x 6,0 m a 1,5 x 10,0 m*“ umístěné na pozemku parc. č. 3730/5 v katastrálním území Chylice, provedené bez rozhodnutí stavebního úřadu vyžadovaného stavebním zákonem. Zároveň jim uložil povinnost nahradit náklady řízení stanovené paušální částkou ve výši 1 000 Kč a rovněž jim uložil dle § 130 odst. 1 stavebního zákona povinnost předložit stavebnímu úřadu před zahájením odstranění stavby návrh technologického postupu prací při odstraňování stavby.

II. Stručné shrnutí obsahu žaloby

[2] Ve včas podané žalobě žalobci předně kritizovali průběh kontrolní prohlídky dne 20. 11. 2012, jež proběhla bez jejich souhlasu i vědomí, a zápis o ní nebyl řádně vyhotoven a založen do spisu. Takový důkaz je tudíž bezpředmětný.

[3] Dále žalobci tvrdili, že maringotka na uvedeném místě nestojí dlouhodobě. Není zřejmé, jakým způsobem stavební úřad identifikoval pozemek žalobců, jenž není v terénu nijak označen. Žalobci se dále dovolávali § 79 odst. 3 písm. j) stavebního zákona, ve znění do 31. 12. 2012, dle něhož rozhodnutí o umístění stavby ani územní souhlas nevyžadují přenosné stavby, zařízení a konstrukce, jejichž doba umístění na pozemku nepřesáhne 30 dnů v roce. Dle žalobců je toto ustanovení na věc použitelné, neboť správní řízení bylo s jejich právními předchůdci zahájeno již v roce 2009, tedy za účinnosti uvedeného ustanovení. Jako důkaz navrhli připojit související spisy stavebního úřadu.

[4] Žalobci se dovolávali zásad legitimního očekávání, rovného přístupu a předvídatelnosti, a to s poukazem na jiné osoby, jimž byly obdobné stavby povoleny, či na těžbu v dané lokalitě. Navrhli posouzení legálnosti vyhlášení ochranného pásma pro vodní zdroj v dané lokalitě, k němuž došlo až dodatečně. Žalobci dále navrhli jako důkaz dokumentaci o dělení pozemku parc. č. 2749 v katastrálním území Chylice. Dělení bylo povoleno pouze s tím, že pozemky budou propojeny společnou cestou, která bude sloužit také pro svoz komunálního odpadu. Poukázali též na to, že jejich pozemek je v územním plánu veden jako vodní plocha, protože je postup žalovaného nekonstruktivní. Závěrem namítli, že žalovaný neměl použít koncentraci správního řízení, poněvadž nešlo o řízení zahájené na návrh.

[5] Z uvedených důvodů žalobci navrhli, aby soud rozhodnutí žalovaného zrušil.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

[6] Žalovaný uvedl, že zápis o kontrolní prohlídce provedené dne 20. 11. 2012, ačkoli strohý, avšak doložený fotodokumentací, je součástí spisu a z něj vyplývající skutková zjištění nevzbuzují pochybnosti, další dokazování proto stavební úřad neprováděl. Co se týká vstupu na pozemek žalobců, šlo o volně přístupnou oblast „štěrkových jezer“.

[7] Maringotka je zcela zjevně imobilní, těžko si představit její přemísťování, pozemek byl identifikován na základě mapových podkladů, jimiž stavební úřad disponuje. Žalobci se dovolávali starého, na věc neaplikovatelného znění § 79 odst. 3 písm. j) stavebního zákona. I kdyby toto ustanovení bylo v době rozhodné účinné, nevztahovalo by se na předmětnou stavbu, právě s ohledem na její imobilitu. Pokud jde o důkaz o tom, že s právními předchůdci bylo správní řízení zahájeno již v roce 2009, je tomu tak, ale ani jedno z těchto řízení se netýkalo nyní posuzované stavby umístěné na pozemku parc. č. 3730/5 v katastrálním území Chylice.

[8] Tvrzení žalobců, že správní orgán v jiných případech povolil chaty pro jiné vlastníky, se nezakládá na pravdě. V oblasti „štěrkových jezer“, v části zvané „Rybářský ostrov“, byly v minulosti povolovány pouze rybářské boudy, a to tehdejšími MNV Ostrožská Nová Ves na základě doporučení rybářského svazu. V současné době jsou tyto pozemky včetně staveb ve vlastnictví jiných osob, žádná za staveb v uvedené lokalitě však nebyla povolena stavebním úřadem. Stavební úřad bude prověřovat, zda jsou tyto stavby provedeny tak, jak byly povoleny. V prostoru „štěrkových jezer“ stavební úřad již opakovaně pravomocně rozhodl o nařízení odstranění obdobných objektů jako je předmětná stavba žalobců (žalovaný konkretizoval 11 případů, ve kterých bylo rozhodnuto o nařízení odstranění stavby v lokalitě štěrkových jezer, mimo případ žalobců). Spisové značky, na něž odkázali žalobci, představovaly pouze výzvy stavebního úřadu.

[9] Činnost společnosti DOBET, spol. s r. o., v daném území se netýká předmětu vedeného řízení. Pokud jde o vyhlášení ochranného pásma, stavební úřad posuzuje věc dle současného stavu. Pro věc je podstatné nikoliv to, že je pozemek žalobců v územním plánu označen jako vodní plocha, nýbrž skutečnost, že se pozemek nachází mimo zastavěné a zastavitelné území. Žalovaný k návrhu nových důkazů v odvolacím řízení nepřihlížel ze dvou důvodů; jednak s ohledem na zásadu koncentrace řízení dle § 82 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, jednak pro nadbytečnost navrhovaných důkazů (namítaný nerovný přístup žalovaný již přezkoumal a neshledal jej). Dle žalovaného takový postup není v rozporu s citovanou judikaturou.

IV. Další podání účastníků řízení

[10] Podáním ze dne 9. 9. 2016, jež soud obdržel dne 21. 9. 2016, žalobci omluvili svoji účast při nařízeném jednání. Dodali, že se po celou dobu řízení shodně vyjadřovali tak, že se na jejich pozemku žádné stavby nenacházejí, vyjma maringotky, která byla opatřena koly. Žalovaný neprokázal opak, místní šetření za účasti svědků či účastníků řízení provedeno nebylo. V řízení byla porušena jejich práva a nedošlo k jejich nápravě. Procesní chyby má přitom odvolací orgán řešit z úřední povinnosti.

[11] Podáním ze dne 26. 9. 2016 se z jednání omluvil též *žalovaný*. Dodal, že vycházel též z mapových podkladů, které jsou volně přístupné. Současně žalovaný doložil fotodokumentaci již založenou ve správním spisu a dále snímky ortofotomap z let 2008, 2012 a 2014.

V. Jednání konané dne 27. 9. 2016

[12] Při jednání, z něhož se účastníci omluvili, soud konstatoval obsah správního spisu včetně fotodokumentací. Důkazní návrhy žalobců zamítl (viz níže).

VI. Posouzení věci soudem

[13] Soud přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí stavebního úřadu včetně řízení předcházejících jejich vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná**.

[14] Žalobci v první řadě tvrdili, že záznam o kontrolní prohlídce ze dne 20. 11. 2012 byl vystaven *ex post*, nebyl řádně vyhotoven a založen do správního spisu, o kontrolní prohlídce nebyli žalobci nikdy řádně informováni.

[15] Ze správního spisu vyplývá, že žalobci dne 26. 4. 2013 nahlíželi do spisu. Dne 30. 4. 2013 podali návrh na zastavení řízení o odstranění stavby, v němž mj. uvedli, že uvedeného dne nahlédli „do podkladů, ovšem ani z podkladů se nepodává odůvodněnost (...) řízení. V podkladech nejsou založeny žádné podklady, které by měly sloužit jako podklady pro rozhodnutí v řízení (...)“. Stavební úřad v rozhodnutí o odstranění stavby (č. j. SÚ-MIK-2-NAŘ-3011/2013/2014) mj. uvedl, že „v podkladech je založen zápis z kontrolní prohlídky v prostoru štěrkových jezer, při které bylo zjištěno, že na výše uvedeném pozemku je umístěna nepovolená stavba maringotky zelené barvy o rozměrech cca 5,0 x 2,0 m a její přístavba cca 7,0 x 2,5 m a přístavba terasy, dále fotodokumentace výše uvedených staveb“. V odvolání žalobci namítali, že „důkaz o kontrolní prohlídce ze dne 20. 11. 2012 nebyl založen do správního spisu“, nespecifikovali ovšem, zda tím důkazem myslí onen zápis a fotodokumentaci, nebo nějaké jiné podklady.

[16] Zdejší soud se přiklání k závěru, že žalobci podklady, z nichž stavební úřad vycházel (zápis o kontrolní prohlídce i pořízená fotodokumentace) a které jsou dle soudu dostatečné, viděli, pouze je odmítali uznat jako dostatečné podklady pro rozhodnutí ve věci. Nelze tak přisvědčit, že by důkaz o kontrolní prohlídce nebyl řádně vyhotoven a založen do spisu.

[17] Na druhou stranu se však soud nemohl zcela ztotožnit s postupem stavebního úřadu a tvrzením žalovaného v tom, že stavební úřad byl oprávněn k provedení místního šetření bez souhlasu, příp. vědomí žalobců.

[18] Podle § 172 odst. 1 stavebního zákona pověřený zaměstnanec stavebního úřadu, pokud plní úkoly podle tohoto zákona, je oprávněn vstupovat *na cizí pozemky*, stavby a do staveb s vědomím jejich vlastníků při a) zjišťování stavu stavby a pozemku; b) opatřování důkazů a dalších podkladů pro vydání správního rozhodnutí nebo opatření.

[19] Oprávněná úřední osoba může vstoupit na pozemek, stavbu a do stavby *i bez vědomí jejich vlastníka v případě bezprostředního ohrožení života nebo zdraví osob či zvířat*, které nastalo v souvislosti s přípravou a prováděním neodkladného odstranění stavby, nutných zabezpečovacích prací nebo vyklizení stavby ve veřejném zájmu. O tom musí vlastníka bez zbytečného odkladu informovat a uvést důvody, které k tomu vedly (§ 172 odst. 2 stavebního zákona).

[20] Stavební zákon tedy upravuje podmínky pro vstup pracovníků stavebního úřadu nejen při vstupu na stavby a do staveb, ale rovněž při vstupu na cizí pozemky. Ze stavebního zákona přitom jednoznačně vyplývá, že je tak možno činit jen s vědomím vlastníka takového pozemku (vyjma případu bezprostředního ohrožení života nebo zdraví, což v nynější věci nepochybně nenastalo). Vzhledem k tomu, že dotčený pozemek není ve vlastnictví či nájmu státu, obce nebo jiné právnické osoby, nelze uvažovat o právu volného průchodu, jak jej upravuje § 63 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů. Vstoupil-li stavební úřad na pozemek žalobců, byla argumentace volně přístupnou oblastí štěrkových jezer lichá.

[21] Soud tedy uzavírá, že stavební úřad byl povinen vlastníky pozemku o zamýšleném vstupu na pozemek, na němž byly umístěny předmětné objekty, vyrozumět. Povinnosti vyrozumět vlastníky pozemku o zamýšleném vstupu na jejich pozemek nezavazuje stavební úřad ani okolnost, že místní šetření bylo v daném případě prováděno ještě před zahájením řízení.

[22] Podle § 89 odst. 2 správního řádu odvolací správní orgán přezkoumává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. K vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na jeho správnost, se nepřihlíží; tímto ustanovením není dotčeno právo na náhradu škody způsobené nesprávným úředním postupem.

[23] Zde je třeba konstatovat, že uvedená vada správního řízení (ke které bezpochyby došlo) neměla vliv na soulad napadeného rozhodnutí se zákonem. Žalobci totiž ani v odvolání, ani v žalobě neuvedli, jakým. Žalobci v žalobě nijak nekonkretizují, jak bylo tímto postupem zasaženo do jejich způsobem mohl popsany (nesprávný) postup stavebního úřadu ovlivnit výsledek řízení práv, jaké další skutečnosti by případně měl stavební úřad na místě zjistit nebo v čem jím učiněná zjištění neodpovídají skutečnosti. S ohledem na vše výše uvedené shledal tuto žalobní námitku soud nedůvodnou.

[24] K uvedenému nutno podotknout, že v průběhu řízení o odstranění předmětné stavby žalobci dne 20. 3. 2013 požádali o její dodatečné povolení. V rámci takto zahájeného řízení bylo provedeno ústní jednání na místě dne 30. 4. 2013. Ani z tohoto důvodu tak nelze hovořit o tom, že by stavebnímu úřadu nebyla známa skutková situace, či s ní byl seznámen v rozporu se zákonem.

[25] S ohledem na shora uvedené pak vyznívá další námitka žalobců (pochybnosti, zda stála maringotka na jejich pozemku, nejasná identifikace pozemku) ryze účelově. Pokud by totiž

teoreticky stavební úřad provedl místní šetření na jiném pozemku, ne ve vlastnictví žalobců, patrně by na pozemek žalobců ani nevstoupil a nebylo by tak možné namítat jeho neoprávněný vstup na pozemek. Dle soudu je navíc zřejmé a tvrdí to i žalovaný, že stavební úřad disponuje potřebnými mapovými podklady, má možnost nahlížet do katastru nemovitostí a výpis z listu vlastnictví je součástí spisu, s nímž se mohli žalobci seznámit.

[26] V dalším žalobci odmítají, že by maringotka na daném místě stála dlouhodobě. Zcela zjevně tak míří na posouzení maringotky jako stavby. Předmětem sporu je tedy otázka právní, a to, zda maringotka umístěná na specifikovaném pozemku může být, a za jakých okolností, posuzována jako stavba.

[27] Stavební zákon zavedl do právního řádu zcela nový pojem „výrobek plnicí funkci stavby“, aniž by však tento pojem definoval nebo jej nějak blíže vymezoval. Jde o novou kategorii stavebního zákona odlišnou od staveb, terénních úprav a zařízení. Výrobky plnicí funkci stavby, na rozdíl od stavby ve smyslu § 2 odst. 3 zákona, nejsou výsledkem stavební činnosti, tj. přesněji řečeno nevznikly s použitím stavební nebo montážní technologie, ale jiné průmyslové, např. strojírenské technologie. Výrobek plnicí funkci stavby je zařízením vyrobeným továrním způsobem. Pojmu „výrobek plnicí funkci stavby“ je nutno rozumět tak, že se jedná o výrobek, který plní takovou funkci, jakou obvykle plní stavby (tj. stavby ve smyslu § 2 odst. 3 stavebního zákona).

[28] Podle § 2 odst. 3 stavebního zákona se stavbou rozumí veškerá stavební díla, která vznikají stavební nebo montážní technologií, bez zřetele na jejich stavebně technické provedení, použité stavební výrobky, materiály a konstrukce, na účel využití a dobu trvání. Za stavbu se považuje také výrobek plnicí funkci stavby.

[29] Dle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona stavební úřad nařídí odstranění stavby vlastníku stavby nebo s jeho souhlasem stavebníkovi stavby prováděné nebo provedené bez rozhodnutí nebo opatření nebo jiného úkonu vyžadovaného stavebním zákonem anebo v rozporu s ním, a stavba nebyla dodatečně povolena.

[30] Mezi stranami není skutkového sporu, že předmětný objekt nezískal předmětná povolení v režimu stavebního zákona, ale sporná je vůbec již ta elementární otázka, jestli je získat vůbec musel; tedy, jestli se jednalo o stavbu, resp. výrobek plnicí funkci stavby, jehož odstranění je možno vůbec nařídít. Žalovaný v daném případě dovozoval, že se jedná o výrobek plnicí funkci stavby, neboť objekt jako celek není mobilní, je stabilně a dlouhodobě umístěn na uvedeném pozemku. I přistavěná terasa včetně zahradního krbu svědčí o tom, že objekt slouží k užívání osobami, ať už přímo k rekreaci či občasnému odpočinku nebo současně i k uložení nářadí. Žalobci tuto konstrukci zásadně odmítají.

[31] Podle názoru soudu je nejpodstatnějším charakteristickým znakem výrobku plnicího funkci stavby dle stavebního zákona to, jaký účel plní a dále sekundárně to, že se jedná o výrobek umístěný na určitém konkrétním místě trvale nebo dlouhodobě. To vychází z toho, že i stavba je věcí umístěvanou na pozemku trvale nebo alespoň dlouhodobě. Z toho vychází i stavební zákon např. v § 79 odst. 2 při vymezení staveb nevyžadujících rozhodnutí o umístění stavby ani územní souhlas [např. v písm. h) citovaného ustanovení: „*circusové stany a scénické stavby pro film, televizi nebo divadlo*“].

[32] Je tak nutno odmítnout názor, podle něhož výrobkem plnícím funkci stavby nemůže být nemotorové vozidlo, resp. může jím být pouze v případě, přestane-li být přepravitelné po pozemních komunikacích. Stavební zákon hovoří zcela obecně o „výrobcích“ a předem tedy nevyklučuje z této definice žádné typy výrobků, tj. ani silniční vozidla, ať už motorová nebo nemotorová. Bude-li silniční vozidlo umístěno na pozemku trvale a bude trvale plnit určitou funkci vyhrazenou zpravidla jen stavbám (tj. např. bude sloužit k bydlení) bude umístění takového výrobku na pozemek podléhat povolovacím režimům dle stavebního zákona (srov. např. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 8. 12. 2010, č. j. 10 Ca 280/2008-78, publ. pod č. 2394/2011 Sb. NSS, www.nssoud.cz).

[33] Skutečnost, zda je předmětný výrobek umístěn na pozemku trvale či dlouhodobě anebo nikoliv, bude nutno zkoumat v každém případě individuálně podle konkrétních okolností, pokud osoba, která výrobek na pozemek umístila, svůj záměr výslovně stavebnímu úřadu nevyjví. Záměru ponechat výrobek na pozemku dlouhodobě nebo trvale bude tak např. nasvědčovat umístění předmětného výrobku na podezdívku (po jeho sejmutí z podvozku), ale může se jednat i o vybudování přípojek sítí technického vybavení. Dalšími vodítky pak mohou být terénní úpravy provedené v souvislosti s umístěním předmětného výrobku, vybudování stálých přístupových cest k tomuto výrobku či vybudování dalších podpůrných zařízení k zajištění účelu předmětného výrobku (jako je např. pergola, sklad náradí či suchá nastálo postavená toaleta).

[34] Jak dokládá komentářová literatura (Macháčková, J. a kol.: *Stavební zákon. Komentář*. 2. vyd. Praha: C. H. Beck, 2013, s. 18.), jedním z mnoha možných příkladů takových výrobků jsou „zahradní domky“, které si stavebníci jako zkompletovaný celek zhotovený u výrobce zakoupí, aby jej jako takový umístili na konkrétním pozemku a následně užívali jako „klasickou“ stavbu vzniklou stavební činností. Obdobným příkladem jsou tzv. mobilní domy. V okamžiku, kdy tento výrobek *ztratí svoji mobilitu*, tj. pokud by bylo záměrem jeho majitele osadit jej na pozemek s tím, že má začít plnit jako svůj základní účel funkci stavby (např. pro bydlení či rekreaci), pak takový výrobek plně podléhá povolovacím režimům dle stavebního zákona. Jiný komentář (Potěšil, L.; Roztočil, A.; Hrušová, K.; Lachmann, M.: *Stavební zákon - online komentář*. 3. aktualizace. Praha: C. H. Beck, 3/2014. K § 2.) pak dodává, že jde zejména o tzv. mobilheimy, kdy se používají objekty, které jsou na místo dovezeny a slouží k bydlení, aniž by před tím muselo nutně dojít k montáži nebo jiné stavební činnosti. Důvodem přiblížení výrobků plnících funkci stavby ke klasickým stavbám je shodný následek, potažmo účel jejich užívání. Z toho důvodu není namístě je posuzovat odlišným způsobem.

[35] Jak vyplývá z listin a fotografií založených ve spisové dokumentaci, v případě předmětné stavby se jedná jednoznačně o výrobek plnící funkci stavby ve smyslu stavebního zákona, a to proto, že maringotka je na kolech, ze dvou stran je však provedena přístavba k této maringotce. Maringotka je obložená plechovými díly, v obložení jsou osazeny dveře a okna, dále je přistavena terasa z dřevěných palubovek včetně zahradního betonového krbu.

[36] Soud tedy shledal, že tento objekt není mobilní, nelze ho přemísťovat po pozemních komunikacích. Dle názoru zdejšího soudu je navíc zcela zřejmé (a to z funkčnosti zařízení celé stavby), že objekt slouží k užívání osobami, a to k rekreaci či občasnému odpočinku, příp. k uložení náradí. Soud tedy učinil jasný závěr, že se v daném případě jedná o „výrobek

plnicí funkci stavby“, jehož odstranění mohlo být ve smyslu § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona nařízeno. Soud také konstatuje, že k právnímu posouzení objektu jako výrobku, který plní funkci stavby, správním orgánům postačovaly informace obsažené ve správním spisu. Nebylo pak podle názoru zdejšího soudu ani potřebné, aby správní orgány jakkoli prokázaly trvalé či dlouhodobé umístění objektu na pozemku, protože již samotná nemožnost přemístění dané stavby, jak ji soud dovodil výše (a jak jednoznačně vyplývá z obsahu správního spisu), v sobě implikuje právě trvalé umístění objektu na daném pozemku. Tuto klíčovou žalobní námitku soud tedy na základě všeho výše uvedeného vyhodnotil jako nedůvodnou.

[37] K dalším námitkám nutno uvést, že odkaz žalobců na § 79 odst. 3 písm. j) stavebního zákona je v dané věci irrelevantní. I kdyby bylo předmětné ustanovení účinné v rozhodné době, vzhledem k právě popsané imobilitě dotčené stavby by toto ustanovení na věc nedopadalo. Proto nebylo potřeba provádět navržené důkazy o tom, že s právními předchůdci žalobců byla správní řízení zahájena již v roce 2009. Jak navíc tvrdí žalovaný, tato řízení se netýkala předmětného pozemku.

[38] Dále soud neviděl důvodu provádět jako důkaz dokumentaci k dělení pozemku č. p. 2749 v k. ú. Chylice, jelikož není patrné, k čemu by tento důkaz sloužil, a co jím chtěli žalobci prokázat. Ze stejného důvodu pak soud považoval za nadbytečné provádět jako důkaz přehled správních řízení se společností DOBET, spol. s r. o., či stanovovat předběžnou otázku stran legálnosti „*Ochranného pásma II. stupně pro vodní zdroj Ostrožská Nová Ves, lokalita 2*“, neboť žalobci konkrétně neuvedli, v čem tato předběžná otázka (či správní řízení se společností DOBET, spol. s r. o.) mají souviset s probíhajícím soudním řízením a se zákonností rozhodnutí správních orgánů. Také smysl odkazu žalobců na územní plán obce, kde je předmětný pozemek uveden jako vodní plocha, není soudu zcela zřejmý. Na tomto místě soud jen pro úplnost dodává, že o to víc pak nelze na předmětném pozemku umisťovat a realizovat stavby, protože tyto by nebyly v souladu s územně plánovací dokumentací, jak to požaduje stavební zákon [srov. § 90 písm. a) a § 111 odst. 1 písm. a) stavebního zákona]. Tyto žalobní námitky tedy soud shledal nedůvodnými.

[39] Žalobci dále namítali porušení zásady legitimního očekávání s tím, že v obdobných případech by mělo být rozhodováno obdobně. Uvedli, že v jiných případech stavební úřad chaty povolil. Soudu je z úřední činnosti známo, že správní orgány ve věcech obdobných postupovaly shodně jako v tomto řízení. Obdobná rozhodnutí jako ve věci žalobců (nařízení odstranění stavby) týkající se stejného katastrálního území a obdobných objektů, byla napadena u zdejšího soudu žalobami vedenými pod sp. zn. 29 A 71/2013, 29 A 53/2014, 31 A 3/2014, 31 A 4/2014, 29 A 12/2015. Navíc ve věci vedené pod sp. zn. 29 A 53/2014 byla stejně jako v případě žalobců podána žádost o dodatečné povolení stavby a správní orgány ji zamítly.

[40] Zdejší soud nadto shledal, že z obsahu správního spisu ani z vydaných rozhodnutí v přezkoumávané věci nelze v žádném případě dovodit jakékoliv zaujaté či podjaté chování správních úřadů a zapojených úředních osob vůči žalobcům.

[41] Konečně žalobci namítli, že žalovaný v předmětném řízení, jež nebylo zahájeno na návrh, neměl použít koncentraci řízení. Zde lze konstatovat, že řízení o odstranění stavby je řízením zahájeným z moci úřední, v němž má být uložena povinnost, nelze tudíž použít

zásadu koncentrace řízení ve smyslu § 82 odst. 4 správního řádu (shodně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011, č. j. 5 As 7/2011-48, publ. pod č. 2412/2011 Sb., www.nssoud.cz; příp. též viz Vedral, J. *Správní řád. Komentář*. 2. vyd. Praha: BOVA POLYGON, 2012, s. 727). Žalovaný tak částečně pochybil, pokud neprovedení navržených důkazů odmítl provést s poukazem na uvedené ustanovení správního řádu. Vedle toho ovšem žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že navržené důkazy neprovedl rovněž proto, že je shledal nadbytečnými. I bez chybného odkazu na koncentraci řízení by tak navržené důkazy nebyly provedeny, proto uvedené pochybení nemohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

VI. Závěr a náklady řízení

[42] Krajský soud v Brně tedy shledal žalobní námitky neopodstatněnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou.

[43] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobci ve věci úspěch neměli (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), nemají proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 27. září 2016

JUDr. Zuzana Bystřická
předsedkyně senátu

v. z. Mgr. Petr Pospíšil, v.r.
člen senátu
(§ 54 odst. 2 věta druhá s. ř. s.)

Za správnost vyhotovení:
Jaroslava Předešlá